
Dokonalé iluze

...

Rozběhla jsem se, až když jsem byla venku z hotelové haly. Po minutě jsem přešla do trysku. Funěla jsem prostředkem temné ulice a potila se jako maratonský běžec, jako akční hrdina snažící se uprchnout před hrozícím atomovým výbuchem.

Byla jsem rychlá. Maureen byla vysoká blondatá dlouhonohá chytačka, Cathy byla malá houževnatá chytačka a já byla štíhlá. A co se týkalo rychlosti, byla jsem někde mezi těmi dvěma.

V tom okamžiku jsem potřebovala každou špetku své rychlosti, abych unikla před tím, co jsem zrovna viděla.

Protože to, čeho jsem byla svědkem, nebyl jen konec vztahu s mým přítelem a přátelství s nejlepší kamarádkou.

Myslím, že by se to dalo nazvat pověstným posledním stéblem.

Můj otec, státní policista v Marylandu, zemřel ve službě, když mi bylo jedenáct. Všichni otcové jsou výjimeční, samozřejmě, ale ten můj byl skutečně mimořádná lidská bytost. Tento neobyčejně laskavý, hluboce morální a nadaný posluchač byl člověkem, na kterého se obraceli pro útěchu a radu všichni, kdo s ním přišli do styku: spolupracovníci, sousedé, pošťák i zcela cizí lidé.

A o to byla jeho nečekaná smrt ještě víc zdrcující. Mé matce zasadila krutou ránu. Tato dříve silně věřící abstinentska se dala na pití. Přibrala čtyřicet kilo a přestala o sebe dbát. Vyvrcholilo to na jaře mého druhého ročníku na vysoké, když spáchala sebevraždu v tatínkově starém fordu F-150 za pomoci zahradní hadice.

Maureen s Alexem mi byli oporou při zařizování matčina pohřbu. Protože jsem neměla žádné sourozence ani blízké příbuzné, byli pro mě víc než jenom nejlepší přátelé. Stali se jedinou rodinou, která mi zůstala.

Cesta sem na jih byl vlastně Maureenin nápad. Věděla, že se blíží výročí matčina skonu, a chtěla mě rozveselit.

Tohle bylo příliš. Bolest ze zrady, které jsem právě byla svědkem, mě zasáhla jako demoliční koule. Za běhu jsem se rozplakala. Slzy se mísily s potem a kapaly mi z brady na pískem pokrytý asfalt a nártý bosých nohou.

Když jsem doběhla na pláž, padla jsem na kolena do písku. Nikdo tam nebyl, jen já, temný oceán a hvězdná obloha. Ve svých devíti jsem se málem utopila na pláži v Ocean City. Zachytil mě spodní proud, ale tatínek mě zachránil.

Dýchala jsem noční vzduch, naslouchala šplíchnání vln a cítila se nejosamělejší a nejzoufalejší v celém životě.

Teď už mě neměl kdo zachránit.

Asi šest metrů daleko po své pravé ruce jsem zahlédla cosi jako velký betonový patník ve tvaru bóje.

NEJJIŽNĚJŠÍ BOD SEVEROAMERICKÉHO KONTINENTU, stálo na něm. 145 MIL NA KUBU.

Stála jsem tam zdrcená, připravená zkusit uplavat těch sto čtyřicet pět mil, když tu jsem strčila ruku do kapsy šortek a zjistila něco fascinujícího.

Měla jsem Alexovy klíčky od auta.

Klíčky od jeho chevroleto Camaro Z28, který nás sem přivezl z Floridské univerzity v Gainesville. Koupil si svoji „holku“, jak mu říkal, po čtyřech letech prázdninové dřiny v otcově stavební firmě. Já se potila čtyři roky, když jsem se snažila připravit jeho tupou hlavu fotbalisty na zkoušky, tak mi náhlý nápad vzít to elegantní červené auto na malou projížďku místo toho, abych si šla zaplavat, přišel zcela logický. Mému zlomenému srdci připadal přímo geniální.

Doběhla jsem ještě rychleji na hotelové parkoviště. Poté co jsem vyhodila z okénka zavazadla té šlapky Maureen, prošlápla jsem plyn camara, jako bych stála na startu závodu Formule 1.

A pak jsem udělala to, co by udělala každá podvedená, náhle osiřelá jednadvacetiletá dívka se sebevražednými sklony a špetkou sebeucty.

Vystřelila jsem s camarem svého přítele z parkoviště v oblaku kouře z pneumatik.

Po několika smykem projetych zatáčkách jsem našla rovnou silnici podél pláže a rozjela camaro pořádně – jako bych ho ukradla. Nesešlápla jsem plynový pedál k podlaze, ale doslova jsem ji jím prorazila.

Osmiválec o obsahu 5,7 litru hladově a démonicky zařval, jak nabíral otáčky. Znělo to jako předehra heavymetalové skladby.

Šílený vlak, pomyslela jsem si, když mě to přimáčklo do sedadla. Nebo to byla *Dálnice do pekla*?

Kolem mě se míhala zaparkovaná auta.

Pokusila jsem se přijít na to, co chci v té chvíli zničit víc: jestli Alexovu pýchu a radost, nebo sebe. Pokušení skoncovat se svým hloupým, smolným životem se zdálo hodně lákavé. Z místa, kde jsem seděla nepřipoutaná, byl život jen bolest a já vážně uvažovala o tom, že s tím svým skoncují tak viditelně a ošklivě, jak to jen půjde.

Tachometr camara dosáhl trojciferné hodnoty a jeho zadek se začal zvedat jako letadlo při startu, když tu jsem na temné pláži napravo od sebe postřehla nějaký pohyb.

Zamžourala jsem přes čelní sklo. Byla to jenom šmouha, běželo tam něco malého. *Že by králík?*

Ne, uvědomila jsem si, když jsem se rychle přiblížila. Byl to pes, kolie s červeným šátkem na krku. Poznala jsem toho aportujícího psa z baru v okamžiku, kdy změnil směr a jako řízená střela vlétl na silnici podél pláže.

Přímo před auto.

Okamžitě jsem instinktivně dupla na brzdu a strhla volant doprava ve snaze se mu vyhnout. Vnitřek auta naplnilo pronikavé zakvílení odpařujících se pneumatik, zatímco zadek ustřelil doleva jako na ledu. Pokusila jsem se camaro srovnat, ale musela jsem to přehnat, protože se náhle roztočilo na opačnou stranu a přešlo do hodin s pozpátku běžícími ručičkami.

Sakra!

Zcela jsem nad autem ztratila kontrolu. Hlava mi prudce a bezmocně odlétna dozadu na opěrku, jako bych seděla v otáčejícím se šálku na pouti. Zadržela jsem dech, když se pravý bok auta zvedl, jako by se chtělo převrátit. Místo toho se stočilo o sto osmdesát stupňů a pokračovalo v rotaci. Když dokončilo celý kruh, uviděla jsem, co mám před sebou.

A zajechla jsem.

Ve světle reflektorů se jako vyčarovaný kouzelníkem zjevil majitel psa, ten motorkář se šedým copánkem.

Poslední, co si pamatuji, je, že jsem znovu a znovu divoce dupala na brzdu, zatímco se mi volant v prstech kroutil ze strany na stranu.

Zavřela jsem oči v okamžiku, kdy zmítající se čumák camara zasáhl muže v pase s odporným zaduněním.

Následoval krátký zvuk prohýbajícího se plechu, jak se tělo valilo nahoru po kapotě, a pak přišlo zuchnutí, když muž narazil na čelní sklo.

A potom se rozhostilo ticho. Nic než strašné, ohlušující ticho.

Přinutila jsem se otevřít oči.

Camaro se trhaně zastavilo o dalších dvacet metrů dál.

Zírala jsem na prázdnou vozovku před sebou, nohu přimáčknutou na brzdě a ruce zaťaté na volantu jako dva svěráky. Jediné, co jsem slyšela, bylo mé panické lapání po dechu, zatímco se mi ze všech porů valil pot: v loketních jamkách, pod kolena, dokonce i za ušima.

Camaro stálo na prázdné silnici a jeho motor hlasitě supěl jako zvíře popadají dech. Pomyslela jsem si, že čelní sklo musí být rozbité, ale bylo nedotčené. Stejně tak i kapota. Kromě toho, že přišlo o pár milimetrů gumy na pneumatikách, a sjetých brzdových destiček se auto zdálo být v pořádku.

Jako by se nic nestalo.

Bála jsem se podívat do zpětného zrcátka. Místo toho jsem zírala na Alberta, Alexova ošklivého šklebícího se maskota floridských Gators. Ten mi však nenabízel žádnou radu. Ztěžka jsem se nadechla jako potápěč před ponorem a konečně se podívala.

Motorkář ležel za mnou uprostřed pravého pruhu mezi mými brzdovými stopami. Obličej měl připlácly k asfaltu, tlustý šedý cop napůl rozpletený a ruce rozepjaté jako Kristus na kříži. Dopravní kužely a zábrany z opravované krajnice byly kolem něj rozházené jako poražené kuželky. Nehýbal se.

Když jsem si všimla tmavé skvrny v jeho šedivých vlasech a na vozovce vedle jeho hlavy, současně se mi roztřáslы různé části těla: kolena, ruce, rty... Vypustila jsem z plic kyselý, rumem páchnoucí dech a zakryla si tvář chvějícími se dlaněmi. Prsty se mi zaťaly do lebky jako horolezec pátrající po úchyty.

„Co jsem to udělala?“ ptala jsem se sama sebe mezi hysterickými nádechy.

Zabila jsem člověka, přišla drtivá, střízlivá odpověď.

Právě jsi zabila člověka, když ses snažila zachránit jeho psa.

Rozhlédla jsem se přes čelní sklo po otevřené cestě. Vinula se z dohledu do měsícem zalité dálky – krásná, snová a lákající jako Žlutá cihlová cesta z *Čaroděje ze země Oz*.

Pak chladný, racionální, velmi střízlivý hlas v mé hlavě pronesl dvě slova. Reklamní slogan.

Prostě jed.

Nebyla to tvoje vina, pokračoval můj vnitřní hlas. Snažila ses vyhnout tomu psovi, nemohla jsi nic dělat. Kromě toho tě nikdo neviděl. Sundej nohu z brzdy a šlápni na plyn. Neohlížej se. Nebud' hloupá. Prostě jed.

To je pravda, že mě nikdo neviděl, uvědomila jsem si. Nacházela jsem se na prázdném úseku silnice poblíž letiště a napravo se rozkládala jen pláž. Nejbližší stavbou byla opuštěně vyhlížející průmyslová budova šedesát nebo sedmdesát metrů daleko nalevo ode mě.

Jediným svědkem nehody byla mlčenlivá kolona žlutých školních autobusů zaparkovaných za drátěným plotem na druhé straně ulice. Jejich reflektory podobně mrtvým očím na mě zíraly, když jsem se rozhodovala, co dál.

Rozhlédla jsem se po motorkářově psu. Byl pryč.

Pak jako by se můj mozek znovu rozběhl. Tím, že jsem pomyslela na nemyšlitelné, se kouzlo zlomilo a já se mohla znovu soustředit.

Zařadila jsem neutrální a vypnula zapalování.

Musela jsem tomu chudákovi pomoci. Potřebovala jsem udělat to, co by udělal můj otec. Pokusit se o první pomoc, zastavit krváčení, najít telefon.

Ujet? pomyslela jsem si znechuceně, když jsem sahala po klíče dveří. Jak mě vůbec něco takového mohlo napadnout? Byla jsem počestný člověk. Plavčice, dobrovolnice v nemocnici. *Tohle je moje hodná holčička*, říkával můj otec, když jsem mu pomáhala z naleštěných policejních polobotek.

Už jsem vystupovala z auta, když jsem si všimla dvojice reflektorů blížících se zdálky ke zraněnému muži. Než jsem se stačila nadechnout, rozsvítila se nad reflektory blikající zářivá barevná koruna.

Jako hypnotizovaná jsem se dívala, jak se noc náhle rozzářila ohňostrojem policejních majáků, oslepujících bublin krvavě rudé a safírově modré.